

kapcsolatban megjegyezzük, hogy a HIR adatszolgáltatásra alkalmas informatikai eszköz, nincs olyan felülete, amely nyilvántartás vezetésére alkalmas.

A hulladékolajjal kapcsolatos hulladékgazdálkodási tevékenységek részletes szabályairól szóló VM rendelet tervezet

A tervezet az általunk megismert előző változathoz képest sokkal koherensebb szabályozást tartalmaz. Nem kívánunk további véleményt hozzáfűzni.

A PCB, valamint a PCB-t tartalmazó berendezések kezelésének részletes szabályairól szóló VM rendelet tervezet

A tervezet az általunk megismert előző változathoz képest sokkal koherensebb szabályozást tartalmaz. Nem kívánunk további véleményt hozzáfűzni.

A közszolgáltató hulladékgazdálkodási tevékenységéről és a hulladékgazdálkodási közszolgáltatás végzésének feltételeiről szóló Kormányrendelet tervezet

A tervezet az általunk megismert előző változathoz képest sokkal koherensebb szabályozást tartalmaz. Nem kívánunk további véleményt hozzáfűzni.

Az elektromos és elektronikus berendezésekkel kapcsolatos hulladékgazdálkodási tevékenységekről szóló Kormányrendelet tervezet

Általánosan

A rendelet tervezet az előző változathoz képest sokat fejlődött és javult. A jogalkotó igyekezett kiküszöbölni az általunk fölvetett rendszer-hibákat. Öröndetes, hogy a Ktdt hatálya alá nem tartozó hulladékok esetében a közvetítő szervezetek létrehozásának lehetősége megjelent a normaszövegben.

Továbbra is problémának látjuk, hogy a Ktdt hatálya alá tartozó gyártók nem hozhatnak létre koordináló szervezetet az együttes teljesítés érdekében, ami ellenkezik az elektromos és elektronikai berendezések hulladékairól szóló 2002/96/EK irányelv 7. cikkével. Javasoljuk a jogalkotónak az EU joganyaggal történő harmonizáció megteremtését, mivel tudomásunk szerint a Bizottság éppen ebben az ügyben már kötelezettségszegési eljárást kezdeményezett.

Részletesen

A 4. § (5) pontja ellentmond a (2) b pontnak. Az egyik szerint a gyártó a hulladékká vált elektromos és elektronikus berendezés átvételét megtagadhatja, ha az elektromos és elektronikus berendezésből az alapvető alkatrészek hiányoznak, a másik szerint pedig gyártónak a hulladékot abban az esetben is át kell vennie, ha a hulladékká vált elektromos és elektronikus berendezés az elektromos és elektronikus berendezésre jellemző alapvető alkotórészeket nem tartalmazza, azonban a hulladékbirtokostól a kezelés költségeivel arányosan díjat kérhet. Felvetődik a kérdés, mi történik akkor, ha a birtokos nem akar díjat fizetni? Talán célszerű lenne előírni, hogy ebben az esetben az átvevőnek föl kell hívnia a birtokos figyelmét arra, hogy a berendezés illegális elhelyezése jogszabály ellenes, és az át nem vett hulladékot valamely hulladékudvarban térítés-mentesen leadhatja.

14. §: a biztosíték adás feltételei nem egyértelműek. Az (1) bekezdésben nem érthető, mit ért a jogalkotó a gyártó rekultivációs és havária-elhárításra vonatkozó kötelezettségén? A gyártó rekultivációs és havária-elhárításra vonatkozó kötelezettségét más jogszabályok határozzák meg, amelyeknek nincs köze a hulladékgazdálkodással kapcsolatos kötelezettségekhez. Az ipari kibocsátásokról szóló 2010/75/EU irányelv 22. cikk (1) szakasza az IPPC engedély köteles gyártók esetén a tevékenység felhagyásával kapcsolatban következőket határozza meg:

„Az illetékes hatóság olyan feltételeket köteles meghatározni az engedélyben, amelyek a tevékenység végleges leállítása esetén biztosítják hogy alapállapot-jelentésben rögzített állapothoz viszonyítva a létesítmény a szóban forgó veszélyes anyagok kibocsátásával jelentős mértékű szennyezést okozott a talajban vagy a felszín alatti vizekben, az üzemeltető ezen állapot helyreállítása érdekében megteszi a szennyeződés kezeléséhez szükséges intézkedéseket.” Mivel ennek az irányelvnek a jogharmonizációját 2013. január 16-ig végre kell hajtani, nézetünk szerint ez kezelni fogja a gyártó rekultivációs és havária-elhárításra vonatkozó kötelezettségeinek biztosítékkal való fedezetét.

A másik problémás pont a 14. § (4), amely szerint a gyártónak a tárgyévre vonatkozó vagyoni biztosítékot kell képeznie. Véleményünk szerint egy, a hulladékgazdálkodásra vonatkozó jogszabály nem rendelkezhet a gyártó vagyoni biztosítékáról, az kizárólag a hulladékgazdálkodás biztonságos lebonyolítása érdekében szabhat pénzügyi feltételeket. Ezt támasztja alá az is, hogy az 5. mellékletben a biztosíték-adás mértékére vonatkozó számítási modell – helyesen - kizárólag a gyártott, illetve importált háztartási elektromos berendezések berendezés-kategóriánkénti mennyisége alapján számol. Tehát a 14. § szövege nincs összhangban az 5. mellékletben alkalmazott számítási modell egyes paramétereivel, hiszen az alkalmazott képlet sem haváriára, sem rekultivációra, sem vagyoni biztosítékra nem utal. Ebből következően javasoljuk a 14. § szövegének átdolgozását.

11. § (8): Az a tény, hogy kizárólag a Ktdt hatálya alá tartozó kötelezettek tekintetében csak az egyéni hulladékkezelést választóknak kell biztosítékot képezni, diszkriminatív az egyéni teljesítők kárára, tovább gyengítve a gyártók környezetvédelem iránti felelősségvállalását.

21. §: Ez a rendelkezés ellenkezik a hulladékszállításról szóló 1013/2006/EK rendelettel, miszerint veszélyes hulladék kizárólag a veszélyes hulladékokra vonatkozó feltételekkel szállítható. Ezért véleményünk szerint nem engedhető meg az elektromos és elektronikus berendezések nem veszélyes hulladékként történő szállítása.

Az elem- és akkumulátorhulladékkal kapcsolatos hulladékgazdálkodási tevékenységekről szóló Kormányrendelet tervezet

Általánosan

A tervezetben továbbra is jelentkezik olykor a Ktdt hatálya alá tartozó kötelezettek adminisztrációjának fölösleges növelése. Például, a NAV-hoz benyújtandó nyilvántartásba vételt pl. meg kell ismételni a Főfelügyelőség felé, vagy az ellenőrzés tekintetében az OHÜ-n keresztül teljesítőket a NAV és a felügyelőség is ellenőrzi. Javasoljuk ezek kiküszöbölését. Lásd: Termékdíj törvény 29. § (1): A vámhatóság az OHÜ által finanszírozott hulladékhasznosítási szolgáltatások körébe tartozó ügyletek tényleges megvalósulását, illetve azok végrehajtásának szabályszerűségét ellenőrzi.

Az 5. § (1) rendelkezés szerint „a gyártó gondoskodik arról, hogy a hordozható elemből, illetve akkumulátorból származó hulladék elkülönített gyűjtése céljából azokon a településeken, ahol a lakosság száma a 100 főt meghaladja, legalább 1 speciális gyűjtőhely a lakosság rendelkezésére álljon”. Javasoljuk ezt fölülvizsgálni olyan tekintetben, hogy keletkezik-e annyi hulladék egy ilyen kistelepülésen, amelynek rendszeres gyűjtő járattal való kiszolgálása környezetvédelmi szempontból előnyösebb, mint ha ezeknek a hulladékoknak az összegyűjtése például a közszolgáltatás része lenne.

A csomagolásról és a csomagolási hulladékkal kapcsolatos hulladékgazdálkodási tevékenységekről szóló Kormányrendelet tervezet

Általánosan

A tervezet a korábban észrevételezett *definíciók* szövegközi használatát nem pontosította, hanem a kifogásoltakat egyszerűen elhagyta. Így kikerült a tervezetből a *gyártó* és a *csomagolás létrehozója* fogalma. Valójában egy csomagolási rendeletben a *gyártó azonos kell*

legyen a csomagolás előállítójával. Ha mindenképpen szükséges további „gyártó”, azt csomagolószer-gyártó megnevezéssel kell illetni. Ez világos különbséget takar.

Így például a lényegi követelmények között egyértelműen a gyártó (csomagoló) feladata az anyagtakarékos csomagolás megválasztása, az újrahasználat lehetőségének mérlegelése és a hasznosíthatósági forma meghatározása. Ezzel szemben a csomagolószer-gyártó az, aki a csomagolóanyag anyagösszetételéről, így a nehézfém, illetőleg a környezetre veszélyes anyagtartalmáról nyilatkozni tud, hiszen ez az ő hatás- és feladatköre.

Határozott álláspontunk szerint tehát jelen kormányrendeletnek a csomagolásra, illetve a csomagolást előállítók kötelezettségeire kellene koncentrálnia, hiszen az azonos címet viselő európai uniós irányelv is a csomagolási tevékenységet végzők számára határoz meg kötelezettségeket.

A csomagolás meghatározása – amely azonos a termékdíj törvény módosítására tett javaslat változatával – kevésbé szabatos és jelentősen eltér az uniós csomagolási irányelvben, illetve az ahhoz harmonizált EN 14182 szabványban foglalttól. E helyütt is javasoljuk az uniós csomagolási irányelv szövegének átvételét.

Hiányoljuk a definíciók közül a jogszabálytervezet által használt csomagolási összetevő és csomagolási alkotóelem meghatározásokat, amelyek egyébként irányelvből eredő kifejezések.

Részletesen:

Az I. 3. pontban javasolt fogalmak a tervezet 2. §-ához:

Csomagolás alkotóeleme (packaging constituent): „Olyan alkotórész, amiből a csomagolás vagy a csomagolás-összetevő készül, és amely kézzel vagy egyszerű mechanikai eszközzel attól nem választható el.”

Csomagolás-összetevő (packaging component): „A csomagolás olyan része, amely kézzel vagy egyszerű mechanikai eszközzel attól elválasztható.”

A 3. § (3) pont megfogalmazása nehezen érthető, javítására vonatkozó javaslatunk a következő:

(3) Ha a műanyag rekesz, illetve raklap, javításra vagy a csomagolási hulladékká vált műanyag rekesz, illetve raklap újrafeldolgozásra kerül, az (1) bekezdés szerinti tilalom nem áll fenn akkor, ha a javítás vagy újrafeldolgozás céljából felhasznált egyéb javításból, vagy

Országos Környezetvédelmi Tanács

újrafelhasználásból származó anyag műszakilag szükséges mértékben válik a megjavított vagy újrafeldolgozott műanyag rekesz vagy raklap részévé, de a megjavított vagy újrafeldolgozott műanyag rekesz, illetve raklap tömegének 20%-át nem haladja meg, és nehézfém szándékos hozzáadására nem kerül sor.

4. §: Amennyiben a gyártó a csomagolószer gyártója, csak az adott csomagolószer (csomagolási összetevő) hulladékának kezelési módjáról tud nyilatkozni, a csomagolásról nem (ld. összetett több anyagot és segédanyagot tartalmazó csomagolások)

5. § (1)-(2): A 4. sz. melléklet a csomagolásra és nem a csomagolószerre vonatkozik. A csomagolószer gyártójának nincs információja a csomagolásra vonatkozó követelmények teljesítéséről (ld. előző pont)

6. §: A megfogalmazások nem egyértelműek. Nem tisztázott, hogy a csomagolószer láncban álló gyártói (első csomagolóanyag-gyártó, második esetleg harmadik csomagolóanyag-gyártó, első csomagolóeszköz-gyártó második esetleg harmadik csomagolóeszköz-gyártó) közül kinek a kötelezettsége ugyanazon hulladék hasznosítása. Mi a kötelezettsége a csomagolónak, aki átvállalta a Ktdt szerinti kötelezettséget. További kérdés, hogy amennyiben a gyártó hasznosítási kötelezettségét a rendelet szabályainak betartásával teljesíti, milyen termékdíj fizetési kötelezettsége marad.

A **6. § (2)** pontja a csekély mennyiségű csomagolószer kibocsátókra vonatkozó rendelkezést írja le. Álláspontunk szerint a csekély mennyiségű kibocsátóknál meghatározott mennyiségi határok a csomagolásra lettek kialakítva, csomagolószerre gyakorlatilag nem értelmezhetőek. Két nagyságrenddel nagyobb mennyiségi határok esetében is csak kevésszámú csomagolószer-gyártó eshetne hatályuk alá. Fa rakodólapok esetében például az 500 kg/év mennyiségi határ – munkanapokra visszaosztva – azt jelenti, hogy 1 db szabványos méretű, de egyszer használatos (könnyített szerkezetű) rakodólap 5 napra jutó anyagfelhasználásból állítható elő, azaz heti egy darab bocsátható ki. Ilyen forgalomra vállalkozás nem alapozható, különösen úgy nem, hogy a termék árának nagyobb hányada anyagköltség. Javasoljuk a csekély mennyiség fogalmát csomagolás kibocsátáshoz rendelni. Ezzel összefüggésben a **11. § (6)** bekezdését is módosítani javasoljuk.

A **10. § (1)** első szavát módosítani javasoljuk. A kereskedők nem csomagolást, hanem csomagolt terméket forgalmazznak.

A **11. § (1)** pontja jelzi legpontosabban, hogy a gyártó a csomagolást előállító kell, hogy legyen, ugyanis az itt felsorolt szempontokról kizárólag a csomagolás kibocsátója tud

nyilatkozni. Az adatszolgáltatási igény nem értelmezhető egyetlen gyártó szempontjából. Az a-c. pontok csomagolószerre, míg a d-f. pontok csomagolásra vonatkoznak, amelyek gyártói különbözők és csak a rájuk vonatkozó adatokkal rendelkeznek. A csomagolószerke előállítását is figyelembe véve átláthatatlan adathalmazódás következhet be, ha a rendelet nem határozza meg egyértelműen mely gyártó a felelős az adott adatok szolgáltatásáért.

A **16. § (1)** bekezdésben a 2004. január 1-jéig részt 2014. január 1-jéig -re javasoljuk módosítani.

A **16. § (2)** bekezdésben szereplő (2008. december 31.) elérési dátum Magyarország számára 2012. december 31, így felülvizsgálatát javasoljuk, különösen annak fényében, hogy 2013. január 1-től lesz várhatóan hatályos a kormányrendelet.

A **2. melléklet** „*csomagolás – nem csomagolás*” felsorolás esetén problémaként jelentkezik az, hogy miközben a szerszámos láda – tartós jellegére tekintettel – nem csomagolás, a Ktdt. és VHR szerint, VTSZ besorolása alapján – mint csomagolószer, termékdíj-köteles. Hasonló ellentmondást mutat a 3.2. e) „*Csomagolás részének tekintendő*” felsorolás:

A **3. melléklet** „*Azonosítási rendszer*” táblázat műanyagra vonatkozó része nem azonos a Ktdt VHR 1. melléklet II. Csomagolószer Katalógus kódjai Kód (2-3.) anyagbesorolás táblázatával a 08 anyag tekintetében. Javasoljuk a két táblázatot egységesíteni.

Megjegyezzük, hogy a 97/129/EK bizottsági határozat 06-ig különbözteti meg a műanyagokat, így kérdéses, hogy indokolt-e a kormányrendelet tervezetében (és a VHR-ben) felsorolt további anyagok elkülönítése. Ez az ellentmondás tükröződik az **5. melléklet 12. megjegyzésében** is, ahol csupán ötféle műanyag alcsoportbontás szerepel.

A **3. melléklet** „*Azonosítási rendszer*” táblázatának végéről hiányzik a társított (kompozit) anyag megjelölésének magyarázó része.

A **4. melléklet 3.1.** pontjának megfogalmazását pontosítani javasoljuk, súlyszázalék helyett tömegszázalék kifejezés használatát ajánljuk.

A Magyar Szabványügyi Testület internetes szabványjegyzéke (www.mszt.hu) alapján, **4. melléklet 4.** pontjában megnevezett szabványok közül kettőnek az évszámát, egynek a címét

pontosítani javasoljuk. Helyesen: MSZ EN 13427:2005, MSZ EN 13432:2002, MSZ EN 13430:2004: Csomagolás. Az alapanyagként hasznosítható csomagolások követelményei.

Az **5. melléklet 4. pontjának** magyarázó részéhez két pontosítást javasolunk és egy észrevételünk van:

4.1. A "kompozit-csomagolás" „kompozit csomagolószerszer” vagy „társított csomagolószerszer” a különböző, egymástól kézzel szétválaszthatatlan anyagokfajtákból álló csomagolás.

Magyarázat: a kompozit leginkább csomagolóanyag lehet, de a tévedés elkerülésére a csomagolószerszer szó használata „biztonságosabb”.

4.2. A "csomagolási hulladék képződése" azon, a kötelezett tevékenysége következtében létrejött csomagolóanyag-szer-mennyiséget jelenti, amely e rendelet meghatározásával összhangban termék tartása, megóvása, átadása, átvétele, szállítása és bemutatása céljából való felhasználását követően hulladékká válik.

Magyarázat: a csomagolóanyag szó kisebb területet (halmazt) fed le, a csomagolószerszer kifejezés pedig gyűjtőfogalom, így a csomagolóanyagot, csomagolóeszközt és a csomagolási segédanyagot is tartalmazza.

4.9. Az adatszolgáltatás szempontjából az a feltételezés alkalmazandó, amely szerint a kötelezett tevékenysége következtében képződött csomagolási hulladék mennyisége megegyezik az általa Magyarországon ugyanabban az évben forgalomba hozott csomagolás mennyiségével.” megfogalmazással nem értünk teljes mértékben egyet.

Magyarázat:

- abban az esetben, ha a kötelezett alatt a csomagolás előállítóját értjük, a feltételezés megállja a helyét,
- abban az esetben azonban, ha a kötelezett a csomagolószerszer-gyártó, már ellenvéleményünk van.

A termékdíjas szabályozás 2012. évi eddigi tapasztalatai ugyanis azt mutatják, hogy a tárgyi és alanyi hatály megváltoztatása miatt nem lehet átlátható és hiteles nyilvántartást vezetni a csomagolási hulladékokról, mert a bevallott adatok több ok miatt nem fedik a valóságot és így nem alkalmazható a fentebb idézetben szereplő feltételezés.

Az új termékdíj törvény hatásainak elemzése kapcsán összegyűjtött adatok többek között azért nem reálisak, mert:

- a nem csomagolási célra felhasznált anyagok után is kell fizetni termékdíjat,
- a forgalomba még nem hozott termék csomagolószere után megfizetett termékdíj már a hulladékszámítás alapját képezi,

- a rendszer nem tudja kiszűrni a termékdíj többszöri megfizetését,
- a csomagolászerek kiskereskedelmi értékesítése során a felhasználási cél nem tisztázható,
- üzletpolitikai megfontolásokból visszaigénylést nem érvényesítenek.

A hulladékká vált gépjárművekről szóló Kormányrendelet tervezet

Általános

A jogalkotó az általunk korábban megismert és véleményezett tervezethez képest sok rendszer hibát igyekezett korrigálni. Ez a korrekció azonban nem teljes. Továbbra is problémának látjuk, hogy a tervezet nem írja elő egyértelműen hogy a gyártó „... elősegíti a gépjármű karbantartása, javítása, valamint a hulladékká vált gépjármű bontása során keletkező alkatrészek, anyagok újrahasználatát, a hulladék hasznosítását, illetőleg környezetkímélő ártalmatlanítását”.

Továbbra is problémának látjuk, hogy a tervezet nem vállalja föl a gyártóval már nem rendelkező hulladékká vált gépjárművek visszavételének szabályozását. Javasoljuk rögzíteni, hogy a bontó köteles a nála följánlott, gyártóval már nem rendelkező hulladékká vált gépjárművet – a gyártóval rendelkezőkhöz hasonló feltételek mellett - átvenni és a bontási igazolást kiadni. Ez előrelépést jelentene a jelenlegi szabályozáshoz képest.

Ugyancsak fennmaradt a tervezetben az adatszolgáltatásra vonatkozó koherencia zavar, amely a normaszöveg és az adatszolgáltatási adatlapok között mutatkozik meg. Nem derül ki egyértelműen a szövegekörnyezetből, hogy mi a pontos célja az előírt adatszolgáltatásnak, illetve ki, hogyan fog ezekből az adatszolgáltatásokból országos szintű adatokat generálni. A tervezet mellékleteiben a következő tárgyú adatszolgáltatások vannak előírva:

1. melléklet: ADATLAP A GÉPJÁRMŰGYÁRTÓ, A HULLADÉKKEZELŐ VAGY A KÖZVETÍTŐ SZERVEZET ADATSZOLGÁLTATÁSI KÖTELEZETTSÉGÉHEZ

A1 adatlap: Forgalomba hozott gépjárművek (Kötelező a Gyártók részére)

A2 adatlap: Átvett és kezelt gépjárművek (A gyártó, a hulladékkezelő vagy a közvetítő szervezet rendszerében átvett gépjárművek)

2. melléklet: ÉVES BEJELENTÉS A HULLADÉKKÁ VÁLT GÉPJÁRMŰVEK KEZELÉSÉRŐL

3/1. táblázat: A hulladékgazdálkodási engedéllyel rendelkező hulladékkezelőhöz került hulladékká vált gépjárművek folyadékmentesítéséből, bontásából/hasznosítható anyagok eltávolításából származó hulladék (tonna/év)

Az 1. és 3. pont alatti adatszolgáltatások duplikátumot tartalmaznak. Amennyiben az a jogalkotó szándéka, hogy az egyes szereplők adatait – azok ellenőrzése érdekében – összevesse, akkor ez a szándék nem fog teljesülni, mert az adatlapokat telephely szerinti összesítésben, és nem az adott gyártó és a vele szerződésben álló partner összefüggésében kell megadni. Nem segít ezen az sem, hogy a 3. mellékletben a szerződő partnerek adatait kéri be, mivel azon pedig a telephelyi bontásokra utalás nem szerepel. Bonyolítja a helyzetet, hogy a bontó egyidejűleg több gyártóval való szerződés keretében végezhet bontást, de végezhet olyan bontást is, amelyre nincs gyártóval leszerződve. Ezeknek az eseteknek a kiszűrése a tervezett adatszolgáltatás mellett nem lehetséges. Amennyiben ez nem valósul meg, az ugyanazon adatokról bekért többszörös adatszolgáltatás teljesen fölösleges, kizárólag az adminisztrációs terheket növeli, környezetvédelmi előnyökkel nem jár.

A 2. pontban jelzett 7. § (1) b. pont arra vonatkozik, hogy az adatszolgáltatásnak tartalmaznia kell az 5. § (4) és (5) bekezdése szerinti átvétel feltételeinek megvalósulását (értékkel, vagy érték nélkül történt-e a tulajdonostól az átvétel). Erre vonatkozóan azonban a 3. melléklet adatlapjai semmilyen információt nem kérnek. Ennek megfelelően az adott előírás nem értelmezhető.

A 3. pontban szereplő adatszolgáltatások közül az 1. melléklet A1 adatlapját kizárólag a gyártó tudja kitölteni, mivel a forgalomba hozatal adatai kizárólag a gyártó birtokában vannak. Ezzel a ponttal kapcsolatban fölvetjük még, hogy van-e értelme annak, hogy a forgalmazó, a bontó, illetve az átvevő a felügyelőség mellett ugyanezen adatokat a Nemzeti Közlekedési Hatóság részére is megküldje. A 4. pontban megjelölt rendelkezés értelmében ez a hatóság gyűjti (és összesíti?) a bontási igazolásokat. Amennyiben az a jogalkotó szándéka, hogy ez a hatóság összevesse a hulladékkezelési adatokat a bontási igazolások tartalmával, a szükséges adatokat megkérheti a felügyelőségektől.

Összefoglalva, javasoljuk a jogalkotónak, fontolja meg még egyszer az adatszolgáltatás rendszerét, különösen arra tekintettel, hogy kinek, miről, és mely hatóság felé kell adatot szolgáltatni, illetve dolgozza ki annak rendszerét, hogy a beérkező adatokat mely hatóság fogja földolgozni, hogy abból olyan országos összesítés születhessen, amely lehetőséget ad a hulladékká vált gépjárművek gyűjtésének és hasznosításának helyzet-megítélésére, valamint az Európai Unió által előírt nemzeti adatszolgáltatás összeállítására.

A hulladékkal kapcsolatos nyilvántartási és adatszolgáltatási kötelezettségekről szóló Kormányrendelet tervezet

A tervezet tartalmával szemben ellenvéleményt nem fogalmazunk meg.

A környezetvédelmi, természetvédelmi, valamint a vízügyi hatósági eljárások igazgatási szolgáltatási díjáról szóló 33/2005. (XII. 27.) KvVM rendelet módosításáról szóló VM rendelet tervezet

Az I.7-12 (a hulladékok kezelésével összefüggő) tételek esetén szembevetendő, hogy a díjak rendkívüli mértékben (60-100%) megemelkednek a jelenlegi díjtételekhez képest, miközben a felügyelőségek által elvégzett feladatok nem nőnek, hiszen lényegében ugyanazt az eljárást folytatják le, mint eddig. Az ilyen mértékű díjemeléssel elfogadhatatlan, indokolatlanul emeli a vállalkozások terheit, és környezetvédelmi szempontból ellenhatást vált ki, mivel ösztönöz az illegális tevékenységek végzésére. Javasoljuk a 7-12 tételek díjainak lényeges csökkentését.

A közszolgáltató kiválasztásáról és a hulladékgazdálkodási közszolgáltatási szerződésről szóló Kormányrendelet tervezet

4. § (1): A Ht 78. § (3) a következőképpen rendelkezik: „A közszolgáltató, illetve az (1) bekezdés szerinti gazdálkodó szervezet a közszolgáltatói hulladékgazdálkodási tervet a települési önkormányzattal egyezteteti, majd azt az OHÜ-nek, valamint jóváhagyásra a környezetvédelmi hatóságnak megküldi”: kérdés, a pályázónak lesz-e elég ideje a közbeszerzési felhívás közzététele és a beadási határidő között, hogy az önkormányzattal egyeztetett, és az OHÜ által jóváhagyott tervet csatoljon a pályázatához. Javasoljuk ezen rendelkezések újragondolását, életszerűvé tételét.

6. § (1) a): Az ajánlatban a pályázónak be kell mutatnia, hogy rendelkezik a közszolgáltatás ellátásához szükséges – hatósági engedéllyel rendelkező és megfelelő műszaki állapotban levő – járművekkel, gépekkel, berendezésekkel és eszközökkel, valamint olyan – tulajdonában, kezelésében vagy bérleményében levő – hatóságilag engedélyezett telephellyel, amely alkalmas a közszolgáltatás végzéséhez szükséges járművek, gépek, berendezések és eszközök tárolására, tisztítására, fertőtlenítésére és műszaki ellenőrzésére. A fent leírtak alapján egyáltalán nem biztos, hogy ezekkel rendelkeznie kell. Lehet, hogy az önkormányzat mindezeket, vagy ezek egy részét biztosítani tudja a számára.

A hulladékról szóló törvénnyel összefüggésben egyes kormányrendeletek módosításáról szóló Kormányrendelet tervezet

9. A környezeti hatásvizsgálati és az egységes környezethasználati engedélyezési eljárásról szóló 314/2005. (XII. 25.) Korm. rendelet

Ha már a jogalkotó hozzányúl a rendelethez, célszerű lenne a hulladékkezelési kategóriákat a már hatályos 2010/75/EU irányelvben felsoroltakhoz igazítani.

2012. november 28.